

всѣки день и да отдѣлятъ мѣсто на новини и на литература—и отукъ почва възходътъ на българския журнализъмъ. Тоя възходъ е вървѣлъ много бавно главно поради гипсата на навикъ у българския народъ да търси всѣки день вестникъ, а малкиятъ тиражъ на вестниците е билъ спънка за издигането имъ.

Трудна е била работата на българския вестникарь, особено на оня отъ непартийния вестникъ. При малка заплата, при лишения, той е трѣбвало да създава всѣки день вестникъ, който да отразява възжеленията на народа, да маневрира изкустно съ македонския въпросъ, да подготвя почвата за довършване освободителното дѣло и редомъ съ това да дава пълна информация, налагана отъ новото време и отъ конкуренцията.

И все пакъ, много е трѣбвало да се желае още, за да може българскиятъ вестникъ да се равни на културния западенъ вестникъ—по техника и осведоменостъ; иначе, по подкупностъ, българскиятъ печатъ може би заема последно мѣсто, макаръ че не може да се говори за подкупностъ изобщо на цѣлия български печатъ.

Тоя стремежъ къмъ създаване на български вестникъ по културенъ образецъ е постигнатъ следъ войнитѣ, когато вече имаме вестници съ голѣмъ тиражъ (до 70 хиляди екземпляри, а при случаи и повече) и когато въ вестниците сж привлечени литератори, учени и сж създадени изкустни вестникари, нѣкои отъ които съ специално образование.

Партийниятъ печатъ, съ малки изключения, си е наложилъ известни граници при полемикитѣ и е разнообразилъ съдържанието си. Въпрѣки това, информационнитѣ вестници иматъ по-голѣми тиражи, което показва, че българскиятъ гражданинъ се е издигналъ достатъчно, за да не създава убежденията си посредствомъ често дребнавитѣ аргументи на нѣкои партийни вестници.

*

Лошото материално положение на българския вестникарь породи мисълта за обединение на професионална почва и заработване за отстояване на интереситѣ. И може да се каже, че Д-вото на столичнитѣ журналисти, създадено следъ много перипетии, е едно отъ малкото, които живѣятъ въ миръ, и разбирателство — толкова по-радостно, като се

има предвидъ, че обединява хора съ различни убеждения,—хора, които преди да се срещнатъ на събрание, сж написали по една полемична бележка.

Пръвъ опитъ за образуване на дружество е билъ направенъ презъ 1905 г. Събранието се състояло въ пивница „Санъ-Стефано“ на пл. „Трапезица“. Следъ редъ събрания, на 27 ноемврий с. г. е билъ приетъ уставътъ и избрано първото настоятелство. На туй събрание сж присѣствували: С. Илчовъ, Ив. Коларовъ, Хр. Абрашевъ, Ив. П. Костовъ, Хр. Силяновъ, П. Завоевъ, Д. Константиновъ, Ив. Недевъ, Ал. Кипрсьвъ, Ст. Власаковъ и др., нѣкои отъ които по-койници. Дружеството, обаче, не проявявало никаква дейностъ и следъ две години отново се повдигналъ въпросъ за обединяване на „рапортьоритѣ, сътрудницитѣ и коректоритѣ на столични вестници“. На 28 юний 1907 г. се събрали въ „Балкански соколъ“ 6 души, които подготвили едно второ събрание, тоя пътъ по-сериозно и по-пъдовито. На туй събрание е било избрано настоятелство въ съставъ: председателъ — Иосифъ Хербстъ, секретаръ — Ст. Нейковъ и касиеръ — Ст. Ивановъ. По-късно, на мѣстото на излѣзлитѣ отъ настоятелството Д-ръ Нейковъ и Ст. Ивановъ идватъ П. Завоевъ и Вл. Бобошевски и се натоварва комисия, която да прегледа и попълни дружествения уставъ. Решава се сжщо да се даде вечеринка, но тя не се състоява.

На 11 февруарий 1908 г. става първото годишно събрание. Презъ сжщата година Д-вото заживява сравнително по-интензивенъ животъ. Отстоява интереси на отдѣлни членове, протестира за нѣкои действия на полицията срещу членове на Д-вото и пр. Въ касата на Д-вото, обаче е имало само 9 лв.

Подготовката за войната и дветѣ войни парализирватъ дейността на Д-вото и едва презъ 1919—1920 г. се замислюва отново за събиране прѣснатитѣ членове и заработване за издигане на Д-вото. Следъ нѣколко събрания въ Градското казано и нѣкои други питейни заведения (на ул. „Клементина“ и напр.) въ 1920 г., Д-вото наема едно помѣщение на ул. „Аксаковъ“ (бивша редакция на в. „Камбана“) и на 18 септемврий с. г. става откриването на клуба на журналиститѣ. Отукъ почва възходътъ на Д-вото и следъ една лотария, единъ концертъ и една